

Lasse Majas Detektivbyrå Hotellmysteriet
Martin Widmark

Copyright text © 2002 Martin Widmark
Copyright ilustrații © 2002 Helena Willis

Ediție publicată pentru prima dată de Bonnier Carlsen Bokförlag,
Stockholm, Suedia

Traducerea publicată în limba română prin înțelegere cu Bonnier Rights,
Stockholm, Suedia

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Misterul de la hotel
Martin Widmark

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Justina Bandol

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Roxana Aneculăesei
Corectură: Emilia Achim
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WIDMARK, MARTIN

Misterul de la hotel / Martin Widmark;
trad.: Justina Bandol – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3591-4

I. Widmark, Martin
II. Bandol, Justina (trad.)

821.111

Maia & Alex
detectivi de succes

Misterul de la hotel

martin widmark
helena willis

Traducere de Justina Bandol

Ajunul Ajunului

In fiecare an, cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului, mai toți locuitorii din orașelul Arcadia fac același lucru: se îndreaptă spre hotelul local, unde, pe platouri mari în frumoasa sală de mese, se servește un bufet de sărbătoare: friptură de curcan, șuncă, morcovi copti, piure de cartofi și sos de carne.

Anul acesta, unul dintre invitați era Roland Sussman, paznicul bisericii de pe aceeași stradă cu hotelul. Ca majoritatea concetățenilor săi, era liber în ziua aceea și n-avea de gând să rateze oferta hotelului. Își scutură câțiva fulgi de zăpadă de pe palton, fular și pălărie și le predă garderobierului.

– Sărbători fericite, domnule Sussman!

Roland Sussman ridică ochii surprins. Recepționarul îi era cunoscut: Alex! Băiatul cu binoclu care spionase cândva pe ascuns din turnul bisericii. Spusese atunci că vrea să observe o pasăre rară, dar, de fapt, încerca să rezolve

Grăciun
fericit!

un caz dificil, cu niște diamante furate din bijuteria de peste drum.

—Alex, ce surpriză! Lucrezi aici? Nu cred că au păsări rare la hotel, râse Roland Sussman.

–Lucrez în vacanța de iarnă, ca să-l ajut pe unchiul meu. De obicei, stau la garderobă, dar uneori mai fac comisioane, duc bagajele clienților sau întâmpin clienții la recepție.

–Și Maia, partenera ta? Ce mai face? Am citit despre voi în ziar, după ce-ați rezolvat misterul diamantelor.

–E și ea aici. Dă o mână de ajutor la bucătărie.

–Și? Cercetați cumva vreun caz nou și palpitant?

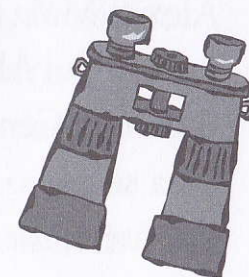
Alex clătină din cap.

–Nu? Bun, atunci, n-ar trebui să las deliciosul bufet să mă aștepte, spuse Roland Sussman zâmbind. Sărbători fericite și ție, și Maiei! adăugă el și dispăru în sala de mese deja plină de lume.

Uitându-se după el, Alex se gândi la Maia.

Era coleg cu ea de clasă și foarte bun prieten și împreună înființaseră Agenția de detectivi particulari Maia & Alex, care-și

BINOCLU

avea sediul în subsolul casei unde locuia Maia. Acolo își țineau tot echipamentul necesar: un binoclu, un aparat fotografic, mai multe oglinjoare și lanterne și o lupă. Aveau acum chiar și propriul calculator. Părinții lor erau și ei buni prieteni și plecaseră împreună din

oraș pentru câteva zile. Urma să se întoarcă abia în ziua de Crăciun. Alex și Maia se rugaseră multă vreme de ei să-i lase să rămână acasă.

–Trebuie să ne ocupăm de agenția de detectivi, spusese Alex.

–Trebuie să instalăm calculatorul, spusese și Maia.

Într-un final, părinții fuseseră de acord. La urma urmei, puteau sărbători Crăciunul la întoarcere.

APARAT FOTO
CU BLIT

LUPĂ

Alex și Maia stăteau între timp la Paul, unchiul lui Alex, care lucra la hotelul local din Piața Centrală. Paul îi întrebase dacă n-ar vrea să dea o mână de ajutor în hotel vreme de câteva zile, și cei doi prieteni fuseseră de acord. Poate aveau să dea aici peste vreo aventură!

– Bună, Alex! S-a întâmplat ceva?

Maia venise să vadă ce mai face partenerul ei. Era în pauza de prânz și profita de ocazie ca să inspecteze puțin hotelul, așa cum îi stă bine unui detectiv adevărat.

– Nu, nimic deosebit, răspunse Alex și-și dădu seama că o dezamăgise.

Prietena lui era tot timpul în căutare de misiuni palpitante pentru agenția lor.

– Mda, bine, zise ea. Oricum, directorul vrea să stea de vorbă cu noi în biroul lui la ora patru. O să ne vorbească despre pregătirile pentru sărbători și despre o familie superimportantă care vine mâine la hotel.

– Bun, zise Alex. Ne vedem acolo.

Oaspeți de seamă

La ora patru, biroul directorului era plin de lume. Alfred Russo, directorul, era un bărbat de aproximativ cincizeci de ani, cu favoriți lungi pe obraji, dar fără niciun fir de păr pe cap.

Alfred venise ca turist în Arcadia într-o toamnă, cu câțiva ani în urmă. Deși abia sosise în vacanță cu vaporul, fusese fermecat de înfățișarea vechiului hotel căzut în paragină, așa că hotărâse să-l cumpere și să-l renoveze. Un an mai târziu, clădirea arăta ca nouă.

Unchiul Paul spunea că directorul are o voință de fier, o inimă de aur și portofelul gol ca o mină veche. Probabil, repararea

hotelului îl costase câteva milioane de euro.

Acum își adunase angajații la masa lungă, ovală, din biroul său.

În stânga lui stătea țăfnosul Nicolas Morin, lucrător la recepție. Lui Alex și Maiei nu le plăcuse de el din prima clipă. Vorbea pe un ton poruncitor cu toată lumea și se purta de parcă el ar fi fost proprietarul hotelului. Pe cei doi prieteni îi pusese să-i spună „domnule“.

Unchiul Paul le povestise că Nicolas Morin își petrecea timpul singur, pentru că nimeni nu voia să fie prieten cu un om care nu zâmbea niciodată și nu era interesat decât de colecția lui de timbre.

Aici, la ședință, arogantul recepționar bătea zgomotos darabana pe masă. Era limpede că socotea discuțiile o pierdere de timp.

Alături de nesuferitul Nicolas ședea o persoană cât se poate de diferită de el: simpatica și prietenoasa Rita Rum, bucătăreasa-șefă,

